

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoCsp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1618200815
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1618200815.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: V. S., narodená XX.X.XXXX, bytom B. XX/XX, B., o zaplatenie sumy 2 676,76 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 31Csp/40/2018-190 zo dňa 3. júna 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti potvrdzuje.

Žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2 676,76 €, úroky vo výške 112,58 €, úroky z omeškania vo výške 1,31 €, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 676,76 € od 26.1.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 112,58 € od 26.1.2018 do zaplatenia, nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 2,40 €, a to všetko v mesačných splátkach vo výške 150,- € vždy k 20. dňu v mesiaci s tým, že prvá splátka bude splatná v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti rozsudku, „pod hrozbou výhody splátok“ - nezaplatením čo i len jednej z nich sa stane splatný celý dlh. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 9 a § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 2, § 2 písm. a/ a b/, § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca a žalovaná uzatvorili zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 24.05.2016, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver v sume 3 000,- €. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver splatiť v 96 mesačných splátkach vo výške 49,02 €. Termín splatnosti prvej splátky bol 21.6.2016, konečný termín splatnosti 21.5.2024. Jednotlivé splátky boli splatné vždy k 21. dňu v kalendárnom mesiaci. Úroková sadzba bola 12 % ročne, RPMN 14,61 %, priemerná RPMN 15,19 %.

1.2. Predmetom konania bol podľa súdu prvej inštancie záväzok žalovanej, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere. Žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a dlžník v postavení spotrebiteľa, predmetná zmluva o úvere je zároveň spotrebiteľskou zmluvou a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať

príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Podľa názoru prvoinštančného súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, bez ohľadu na to či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah. Uzavretú zmluvu prvoinštančný súd zároveň podriadil aj pod právny režim zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, nakoľko spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje (o.i.) aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Pokiaľ ide o spornú zmluvu, žalovaná má s poukazom na § 2 písm. a) citovaného zákona postavenie spotrebiteľa, keďže v konaní nebolo žalobcom tvrdené, a teda ani preukazované, že žalovanej bol úver poskytnutý na výkon zamestnania, povolania resp. podnikania a žalobca má s poukazom na § 2 písm. b) citovaného zákona postavenie veriteľa, keďže do právneho vzťahu so žalovanou vstupoval ako právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie podrobil uzavretú zmluvu súdnej kontrole v otázke splnenia zákonných podmienok uzavretia zmluvy v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Dospel pri tom k záveru, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Predmetná Úverová zmluva má písomnú formu a obsahuje i osobitné náležitosti, t. j. druh úveru, obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, údaj o osobe, ktorá za neho zmluvu uzavrela, adresu trvalého pobytu, meno a priezvisko spotrebiteľa, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, úrokovú sadzbu, RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Žalobca úver zosplatnil dňa 25.1.2018 po tom, ako žalovaná bola v omeškaní so splátkami úveru, a k splateniu dlžného zostatku ju vyzval v lehote do 4.2.2018. Z textu výzvy zo dňa 21.11.2017 vyplýva, že ju opakovane vyzýval na plnenie si svojich povinností, na uplatnenie si svojho práva (§ 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na uvedené je žalovaná povinná žalobcovi zaplatiť 2 676,76 €. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal aj nárok na zaplatenie vyčíslených zmluvných úrokov 112,58 € a úrokov z omeškania 1,31 €, vychádzajúc z výpisu z hlavnej knihy žalobcu, ako aj nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 2,40 €.

1.3. Pokiaľ išlo o zmluvný úrok 12 % ročne, ktorý uplatnil žalobca z nezaplatennej istiny vo výške 2 676,76 € od 26.1.2018 do zaplatenia, súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol. Bolo podľa neho preukázané, že strany si dojednali zmluvný úrok 12 % ako fixný do doby splatnosti úveru. Žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplateniu celého úveru ku dňu 25.1.2018. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, podľa názoru súdu žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatenia nepatrí. Súd pritom vychádzal z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18. septembra 2012. K nemu súd považoval za potrebné dodať, že splácanie úveru v splátkach, na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Stav výhody splátok je obvyklý a teda justifikuje nárok dodávateľa na úroky, ako cenu dočasne „obetovaných“ peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde žalobcovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto zásadnom rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce ku skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatennej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by

sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru, tak s týmto stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením dlžnej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak, v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka (porovnaj aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/98, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012). Z hľadiska právnej istoty a posúdenia konštantnej judikatúry, prvoinštančný súd poukázal na aktuálne rozhodnutia odvolacích súdov v oblasti zmluvných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, ktoré jednoznačne potvrdili rozhodnutia súdov prvého stupňa, ktorými zamietli nárok na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a to na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 347/2017-64 zo dňa 14.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 12/2017 zo dňa 14.12.2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10 Co 136/2017 zo dňa 13.7.2017, rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3 Co 125/2017 zo dňa 7.12.2017, rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 25 Co 251/2016 zo dňa 4.10.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22 Co 35/2017 zo dňa 22.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 80/2017 zo dňa 19.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 Co 138/2017 zo dňa 13.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 Co 183/2017 zo dňa 21.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 255/2017 zo dňa 21.12.2017. Osobitne súd prvej inštancie citoval z rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 347/2017-64 zo dňa 14.2.2018. Navyše poukázal na stanovisko č. X/XXXX zo dňa 26.2.2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave.

1.4. O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaná bola v omeškaní s plnením peňažného dlhu, preto prvoinštančný súd prisúdil žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 2 676,76 € od 26.1.2018 do zaplatenia a z nezaplatených úrokov vo výške 75,08 € od 25.1.2018 do zaplatenia. Výška úrokov z omeškania je podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

1.5. O plnení priznanej sumy v splátkach súd prvej inštancie rozhodol podľa § 232 ods. 3 a 4 C.s.p.. Žalovaná vo svojom vyjadrení k podanej žalobe požiadala o splatenie dlhu v splátkach, pričom v ospravedlnení z pojednávania žalovaná oznámila súdu, že aktuálne je krátko po pôrode a poberá materský príspevok, pričom túto skutočnosť súdu aj preukázala predloženým rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 24.4.2020. Súd z lustrácie žalovanej v Sociálnej poisťovni (na č. I. 180 spisu) zistil, že žalovaná pracovala iba na základe dohôd o pracovnej činnosti s minimálnym vymeriavacím základom nedosahujúcim 200,- €. Naposledy bola v trvalom pracovnom pomere v období 23.4.2018 až 30.11.2018 s vymeriavacím základom nedosahujúcim 300,- €. Žalovaná taktiež dokladovala svoje pomery aj v tlačive na dokladovanie pomerov účastníka konania, ktorý navrhuje oslobodenie od súdnych poplatkov (na č. I. 154) z ktorého vyplýva, že žalovaná býva u svokrovcov, je vyučená krajčírka a nevlastní žiadne nehnuteľnosti, iné vzácné hnutelné veci a nemá žiadne úspory. Žalobca naposledy vo vyjadrení zo dňa 12.3.2019 súhlasil so splátkami, ak by bol jeho dlh splatený do jedného roka od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie poukázal na to, že základná zákonná lehota v zmysle § 232 ods. 3

C.s.p. je tri dni a začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Zákonná úprava tejto lehoty však pripúšťa výnimku, keď v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu, čo zahŕňa aj možnosť určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí súd, pričom súd súčasne môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia v súlade s § 232 ods. 4 C.s.p. (napríklad rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 112/2018 zo dňa 2.05.2019 a 27 Co 268/2018 zo dňa 29.11.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11 Co 329/2018 zo dňa 31.1.2019, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 Co 31/2018 zo dňa 28.6.2018). Je zrejmé, že povolenie splátok povinnému subjektu (žalovanej) je vždy zásahom do práva oprávneného subjektu (žalobcu) na dosiahnutie priznaného plnenia, avšak tento zásah je vyvážený právom povinného na zachovanie dôstojných životných podmienok. Pre úvahu či priznať výhodu splátok je rozhodná najmä výška priznaného nároku, platobná schopnosť žalovanej, v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš ťaživé (R 117/1967). Vychádzajúc zo základných princípov upravených čl. 6 C.s.p., súd zohľadnil špecifické potreby strán sporu vyplývajúce z ich zdravotného stavu i sociálneho postavenia, čo sa môže odraziť tiež v rozhodnutí o spôsobe plnenia dlhu v lehote dlhšej, než vyplývajúcej zo zákonnej úpravy. Rozhodovacia prax súdov sa ustálila na tom, že výška priznaných splátok by mala byť primeraná tak, aby dlh bol splatený najneskôr približne do troch rokov od právoplatnosti rozsudku a výška splátok by súčasne nemala byť nižšia, ako výška dohodnutých mesačných splátok v uzatvorenej spotrebiteľskej úverovej zmluve. Súd prvej inštancie po posúdení žalovanou tvrdených skutočností, ako aj pomerov žalovanej zistených jej lustráciou, dospel k záveru, že žalovaná sa nachádza v zlej sociálnej situácii, aktuálne je na materskej dovolenke, pričom povolenie splatenia dlhu v splátkach je v jej prípade odôvodnené zachovaním dôstojného života žalovanej s poukazom na jej aktuálnu situáciu. Jediným zdrojom financií na zabezpečenie životných nákladov žalovanej a jej novonarodeného dieťaťa je príjem jej manžela v približnej výške 800,- €. Predmetom súdneho konania je peňažné plnenie vo výške 2 676,76 €, úroky 112,58 €, vyčíslené úroky 1,31 € a poplatky 2,40 € s nevyčísleným príslušenstvom. Pôvodná výška splátok žalovanej v uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve bola vo výške 49,02 € s dobou splatnosti 96 mesiacov. Žalobca výslovne súhlasil s tým, aby žalovaná splatila dlh v splátkach v dobe neprevyšujúcej jeden rok. Súd žalovanej povolil splatenie dlhu v splátkach vo výške 150,- € mesačne, pričom výška splátky presahuje trojnásobne pôvodné splátky úveru stanovené v spotrebiteľskej úverovej zmluve ($3 \times 49,02 = 147,06$ €) a umožnil žalovanej splatenie súdom priznanej sumy najneskôr do dvoch rokov odo dňa právoplatnosti rozsudku. Takéto povolenie splátok je plne v súlade s ustálenou praxou súdov a judikatúry, kedy vo všeobecnosti sa umožňuje splatenie žalovanej pohľadávky v splátkach neprevyšujúcich dobu splácania tri roky. Súd pristúpil k povoleniu splátok, keďže žalovaná jasne prejavila ochotu svoj dlh splácať, svoju neúčast' na pojednávaní dôvodne ospravedlnila plnením si materských povinností. Tvrdenie žalobcu, že nie je dôvod na povolenie splátok žalovanej pre jej dlhodobý ľahostajný prístup k úhrade nie je na mieste, keďže žalovaná riadne počas konania prejavila snahu o úhradu dlhu a z jej pomerov je jednoznačné, že v plnení jej bránil jej nízky príjem ako aktuálne plnenie materských povinností. V danom prípade záujem na ochrane rodiny žalovanej, jej dôstojného života a starostlivosť o novonarodené dieťa prevyšuje záujem žalobcu na okamžitej úhrade celého dlhu. Žalobca je banková inštitúcia a povolenie splatenia dlhu v splátkach žalobcu nijakým spôsobom neobmedzí a poskytne mu možnosť domôcť sa plnenia od žalovanej na dobrovoľnej báze bez nutnosti núteného výkonu rozhodnutia formou exekučného konania. Na ochranu žalobcu súd povolil splátky s doložkou cross default s tým, že nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh.

1.6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.. Pri určovaní pomeru úspechu neúspechu strán v konaní súd vychádzal len z uplatnenej istiny. Táto bola v celom rozsahu žalobcovi priznaná, a tak je možné konštatovať, že mal plný úspech vo veci. Vznikol mu tak nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanej. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku, v rozsahu, v ktorom bola žaloba čiastočne zamietnutá, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Prvoinštančnému súdu vytkol, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca mal za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení. Poukázal na § 497, § 502 ods. 1 a

3 Obchodného zákonníka a súvisiaci Komentár IURA EDITION, podľa ktorého povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru trvá až do jeho vrátenia. Strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve dojednať odchyľne. Ďalej citoval § 13 ods. 3 a § 16 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorých odvodzoval svoj nárok na zmluvný úrok po predčasnom zosplatnení úveru. Namietal, že výklad súdu prvej inštancie by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis, takúto normu mala zaviesť novela Občianskeho zákonníka z roku 2013, ktorá však nebola prijatá.

2.1. V ďalšej časti svojho odvolania žalobca na podporu svojho názoru o nároku na zmluvný úrok po zosplatnení úveru obsiahlo citoval z judikatúry súdov, a to na prvom mieste z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30.7.2019, na doplnenie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v periodiku Zo súdnej praxe pod č. 55/1996 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020. Ďalej žalobca citoval z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co 108/2017 zo dňa 29.5.2018, 8Co 206/2018 zo dňa 27.11.2018, 8Co 138/2017 zo dňa 27.3.2018; Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co 12/2017 zo dňa 31. januára 2017; Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co 23/2017 zo dňa 29.11.2017 a neskorších rozhodnutí senátu 43Co, ako aj rozhodnutí sp. zn. 17Co 121/2018 zo dňa 3.4.2019; Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co 116/2017 zo dňa 19.6.2018, 8Co 193/2017 zo dňa 7.12.2017, 7Co 366/2017 zo dňa 30.11.2017, 7Co 4/2018 zo dňa 30.11.2018, 12Co 4/2018 zo dňa 11.12.2018, 7Co 326/2017 zo dňa 31.5.2018, 7Co 203/2017 zo dňa 19.7.2018, 12Co 116/2017 zo dňa 19.6.2018, 12Co 115/2017 zo dňa 25.10.2018, 12Co 4/2018 zo dňa 30.11.2018, 12Co 70/2018 zo dňa 26.10.2018 a 8Co 1/2019 zo dňa 7.3.2019; Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co 297/2017 zo dňa 13.2.2018, 5Co 311/2017 zo dňa 15.2.2018, 5Co 250/2017 zo dňa 13.2.2018, 5Co 414/2017 zo dňa 27.3.2018, 5Co 339/2017 zo dňa 22.3.2018, 3Co 248/2017 zo dňa 9.8.2018, 5Co 372/2017 zo dňa 22.3.2018, 5Co 8/2018 zo dňa 22.5.2018, 5Co 465/2017 zo dňa 10.5.2018, 5Co 6/2018 zo dňa 22.5.2018, 5Co 60/2018 zo dňa 30.8.2018, 5Co 77/2019 zo dňa 20.6.2019 a 3Co 248/2017 zo dňa 9.8.2018 či 3Co 346/2017 zo dňa 28.9.2018 a 5Co 77/2019 zo dňa 20.6.2019; Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co 22/2018 zo dňa 29.1.2019, 14Co 29/2018 zo dňa 15.1.2019, 25Co 71/2018 zo dňa 31.1.2019, ako aj odlišné stanovisko predsedníčky senátu k rozhodnutiu sp. zn. 9Co 38/2018 zo dňa 18.10.2018.

2.2. Žalobca poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 212/2014 zo dňa 21.8.2014, s ktorým sa žalobca stotožnil a podľa ktorého pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nemožno obe sadzby úrokov sčítať, a že zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. Ústavný súd SR vo rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 sa nevyjadril k úrokom po zosplatnení, ale tak ani nemohol učiniť, čo i sám v rozhodnutí uviedol - ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98 žalobca uviedol, že sa netýka samotného nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru, v danej veci Najvyšší súd riešil prioritne otázku nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

4. Obsahom spisu (č. I. 225) je elektronické podanie žalovanej zo dňa 9.7.2020 označené ako Odvolanie doručené súdu prvej inštancie prostredníctvom e-mailu bez autorizácie podľa osobitného predpisu, ktoré nebolo dodatočne doručené v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu v lehote 10 dní, v dôsledku čoho nemôže súd na dané podanie prihliadať (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

5. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v napadnutom rozsahu t.j. v zamietajúcej časti podľa § 380 ods. 1 C.s.p. na odvolacom pojednávaní v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je potrebné ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť, aj keď z iných dôvodov.

6. Na odvolacie pojednávanie sa nedostavil žalobca, predvolanie mu bolo riadne doručené, svoju neúčasť na pojednávaní písomne ospravedlnil a súhlasil s rozhodnutím v jeho neprítomnosti. Nedostavila sa ani žalovaná, ktorá svoju neúčasť písomne ospravedlnila. Podľa § 180 v spojení s 378 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodol, že bude konať v neprítomnosti strán sporu.

7. Na odvolacom pojednávaní odvolací súd poučil v zmysle § 382 C.s.p. strany sporu že bude skúmať splnenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to s ohľadom na následok ich nedodržania vyplývajúci z § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy a vyzval ich aby sa k tomuto vyjadrili, k čomu ale nedošlo pre neprítomnosť žalobcu a žalovanej.

8. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci podľa ktorého žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 24.5.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX. Podľa jej bodu 1.2. Základné podmienky žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 3 000,- €, ktorý sa žalovaná zaviazala uhradiť v 96 anuitných mesačných splátkach vo výške 49,02 € splatných vždy v 21. deň v mesiaci s termínom splatnosti prvej splátky dňa 21.6.2016 a (konečnou) splatnosťou úveru dňa 21.5.2024. V zmluve bolo poistenie úveru označené ako Súbor poistenia A. Úroková sadzba bola v zmluve stanovená ako fixná, vo výške 12 % ročne. Poplatok za poskytnutie úveru predstavoval 150,- € a poplatok za poistenie splácať úveru 1,20 € mesačne. Výška ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej aj ako „RPMN“) úveru bola podľa zmluvy 14,61 %, pri priemernej výške RPMN 15,19 %. Celková čiastka, ktorú musí klient (dlžník) zaplatiť bola podľa zmluvy 4 855,92 €. Z dokumentu označeného ako Prehľad splácania vyplýva, že žalovaná celkovo na splátkach úveru uhradila sumu 803,52 €.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

9.1. Podľa § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

9.2. Podľa § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

9.3. Podľa § 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,

9.4. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

9.5. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

9.6. Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve

o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

10. V zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX zo dňa 24.5.2016 bolo v bode 1.2. označenom ako „Základné podmienky“ ako jedna z jeho základných podmienok ustanovenie upravujúce súbor poistenia ako „Súbor A“, nasledovalo ustanovenie o poplatku za poistenie schopnosti splácať úver, a to vo výške 1,20 € mesačne. Podľa článku 8 Obchodných podmienok pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. účinných od 1.5.2016 vznikom poistenia vzniká klientovi povinnosť platiť poplatok za poistenie schopnosti splácať úver splatný spolu s príslušnou splátkou úveru. Výška tohto poplatku je uvedená v Sadzobníku. Tento poplatok musí klient platiť za celé poistné obdobie bez ohľadu na to, kedy došlo k zániku poistenia. Klient nemusí platiť osobitné poistné. Poistné je zahrnuté v poplatku za poistenie schopnosti splácať úver.

11. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane hoci súd rovnako správne považoval predmetnú zmluvu i za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by sa prvoinštančný súd zaoberal skúmaním splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere ustanovených v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

12. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10, podľa ktorého súd členského štátu EÚ je povinný ex offio skúmať existenciu údajov o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere a i bez návrhu aplikovať sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je navyše dôvod (analogicky) z tohto prieskumu vylučovať iné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absencia taktiež má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súdny dvor EÚ konkrétne uviedol, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorý má podstatný význam v kontexte smernice Rady XX/XXX/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady XX/X/ES zo 16. februára 1998, môže predstavovať rozhodujúcu okolnosť pre vnútroštátny súd v rámci jeho analýzy otázky, či podmienka zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúca sa jeho nákladov, v ktorej sa nenachádza takýto údaj, je zrozumiteľná v zmysle článku 4 smernice XX/XX/EHS. Ak nejde o takýto prípad, tento súd má možnosť aj bez návrhu posúdiť, či vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa uzavretia tejto zmluvy je opomenutie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v jej podmienke týkajúcej sa nákladov tohto úveru spôsobilé prisúdiť tejto doložke nekalú povahu v zmysle článkov 3 a 4 smernice XX/XX/EHS. Napriek tomu bez ohľadu na priznanú možnosť posúdiť túto zmluvu z hľadiska smernice XX/XX/EHS, smernica XX/XXX/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu umožňuje aj bez návrhu uplatniť ustanovenia preberajúce do vnútroštátneho práva článok 4 tejto poslednej uvedenej smernice a stanovujúce, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13. Posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa právneho názoru odvolacieho súdu nespĺňa náležitosť vyplývajúcu z § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, nakoľko je v nej uvedená nesprávna výška RPMN a nie je v nej správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Súčet mesačných splátok (96 × 49,02 €) predstavuje sumu 4 705,92 €, pričom údaj v zmluve označený ako „celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť“, obsahuje sumu 4 855,92 €. Žalobca zjavne do tejto celkovej čiastky ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (2 949,12 €) zahrnul poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- €, avšak nezahrnul do nej mesačné poplatky za poistenie schopnosti splácať úver (Súbor poistenia A), ktorý bol vo výške 1,20 € mesačne, hoci tieto boli súčasťou zmluvných podmienok a žalovaná reálne mala platiť splátky vo výške 50,22 €.

13.1. Pojem celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, použitý v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch je legálne definovaný v § 2 písm. h/ tohto predpisu ako: „súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom“. Legálna definícia pojmu celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom je uvedená v § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady

na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ v spojení s § 2 písm. h/ a § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch teda vyplýva, že údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí v sebe zahŕňať aj poplatky za doplnkové či vedľajšie služby spojené so spotrebiteľským úverom. Tento údaj nemá zahŕňať iba také doplnkové či vedľajšie služby, ktorými nie je podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

14. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom posudzovanej zmluvy dospel k záveru, že zo žiadneho jej ustanovenia nevyplýva, že by poskytnutie úveru, resp. jeho poskytnutie za daných podmienok, nebolo podmienené poistením schopnosti splácať úver. Poistenie schopnosti splácať úver bolo poňaté do textu vlastnej zmluvy a zahrnuté medzi základné úverové podmienky, ako výška úveru, úroková sadzba, počet a výška splátok atď. Nie je na samostatnom dokumente a nie je graficky ani systematicky odlišené od zvyšku zmluvy. Z pohľadu priemerného spotrebiteľa sa teda predmetné dojednanie javí ako integrálna súčasť zmluvy. V zmluve, ani v žiadosti o poskytnutie úveru nemal spotrebiteľ možnosť vybrať si variant bez poistenia, v zmluve nie je žiaden priestor prejavu osobitný súhlas alebo nesúhlas s poistením, a nie je ani zrejmé, aký by to mohlo mať eventuálne dopad na poskytnutie úveru alebo jeho výšku. Z obchodných podmienok žalobcu možnosť nevybrať si poistenie rovnako nevyplýva. Poistné je podľa nich kryté poplatkom za poistenie úveru, ktorý je priamo súčasťou zmluvných podmienok a navyšuje sa oň splátka. Celkovo je vyššie opísaný spôsob, akým žalobca dosiahol súhlas spotrebiteľa s poistením, možné považovať tiež za nekalú obchodnú prax v zmysle § 7 zákona č. 250/2007 Z. z. Spotrebiteľ mal zjavne záujem o uzavretie zmluvy o úvere a jeho ekonomický záujem bol získať úver. Spolu s tým mu však žalobca nanútil i poistenie schopnosti splácať úveru, bez možnosti prejavu s ním súhlas alebo nesúhlas. Spotrebiteľ mal iba možnosť zmluvu o úvere spojenú s poistením uzavrieť alebo neuzavrieť ako celok.

15. V neposlednom rade súd musí zohľadniť absolútne netransparentné podmienky schvaľovania úverov veriteľmi (a to všetkými bankovými i nebankovými), kedy je spotrebiteľ, ktorý sa často nachádza vo finančnej tiesni, vydaný napospas ničím neobmedzenej ľubovôli dodávateľa (veriteľa). Dodávateľ v zmluve neuvádza, ani iným spôsobom nezverejňuje podmienky pre schválenie poskytnutia úveru, pričom jeho rozhodnutie o schválení alebo neschválení úveru nie je žiadnym spôsobom preskúmateľné. Za týchto okolností je netransparentný proces schvaľovania úveru dodávateľom potrebné považovať za úplne svojvoľný. Spotrebiteľ je tak vystavený nátlaku dodávateľa súhlasiť s každou ním predstretou zmluvnou podmienkou či osobitnou zmluvou, aby tak zvýšil pravdepodobnosť, že dodávateľ mu schváli poskytnutie úveru. Poplatky za poistenie za týchto okolností teda mali byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a tým aj do výpočtu RPMN. Nakoľko ich tam veriteľ nezradil a pri výpočte RPMN na ne neprihliadal, tieto zákonom požadované náležitosti (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch) neboli v zmluve uvedené správne.

15.1. Neuvedenie údajov o RPMN v presnej výške má bez ďalšieho za následok uplatnenie zákonnej sankcie podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Súčasne nevedenie správnych údajov o RPMN a o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (§ 9 ods. 1 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch) spôsobuje, že sú splnené i podmienky vyžadované širším ustanovením § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Následkom týchto väd zmluvy sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto má žalobca nárok iba na vrátenie istiny úveru.

16. V zmysle zmluvy o úvere žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 3 000,- €. Žalovaná celkovo uhradila na splátkach úveru sumu 803,52 € (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie). Súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na úhradu istiny 2 676,76€ s príslušenstvom, pričom len samotná priznaná istina predstavuje viac, než na čo mal podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalobca nárok s poukazom na skutočnosť, že žalobcovi patrí len zvyšok nesplatennej istiny úveru 2 196,48 € (3 000 € - 803,52 €). Nakoľko v tejto časti rozsudok nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť, odvolací súd nemohol rozhodnutie súdu prvej inštancie napraviť. Vzhľadom na to, že súčet žalovanou zaplatenej sumy a toho, čo žalobcovi priznal súd prvej inštancie, presahuje výšku istiny úveru, nepriznal odvolací súd žalobcovi v odvolacom konaní nárok na zaplatenie uplatneného zmluvného úroku 12 % ročne z istiny 2 676,76 € od 26.1.2018 do zaplatenia.

17. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti napadnutej odvolaním žalobcu ako vo výroku vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p., i keď z iných právnych dôvodov.

18. Pokiaľ ide o prehodnotenie výšky splátok alebo lehoty ich splatnosti, o ktoré z dôvodu nepriaznivej sociálnej situácie žalovaná požiadala v podaní, ktorým ospravedlňovala svoju neúčast' na pojednávaní, odvolací súd nemohol preskúmať napadnutý rozsudok vo výroku súdu prvej inštancie v časti, ktorým povolil žalovanej plnenie dlžnej sumy v splátkach, nakoľko rozsudok nebol v tejto časti napadnutý odvolaním žalovanej podaným v zákonnej lehote a zákonom ustanoveným spôsobom. Odvolací súd je v zmysle § 379 C.s.p. rozsahom odvolania, ktoré v tomto prípade navyše podal iba žalobca, viazaný.

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná, preto by jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovanej však podľa obsahu spisu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nebude potom ani potrebné, aby o výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodoval súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).